

forfægte, og som vi i Fremtiden ville komme til at forfægte endnu mere bestemt end hidtil. Der kan i Virkeligheden ikke ansøres Andet for dette Forslag, end at sige Ting ere fæste før, at saadanne Understøttelser tidligere ere forlangte givne; men denne Begrundelse beviser ikke Noget, thi det er netop Misbrug, at Sligt har fundet Sted før, og det bør ikke længer finde Sted. Den ærede Ordfører, som havde den Pligt at forsvare dette Forslag, henviste til en særegen Omstændighed udenfor det, som er nævnt i den trykte Betænkning, nemlig, at den paagjældende Mand havde tjent Staten vel ogsaa i denne Sag, idet han har været Medlem af dette Thing. Jeg skal ikke nægte, at det ogsaa kan kaldes en Stats tjeneste at være Rigsdagsmand, men jeg vil dog meget ønske, at denne Stats tjeneste maa holdes bestemt i Modsetning til al anden Stats tjeneste og navnlig ude af Forbindelse med Pensioner og Understøttelser, thi ellers vil det at være Rigsdagsmand let blive til et lille Embede eller en lille Bestilling, og det vilde være overordentligt beklageligt. Der er ikke sagt Noget om, hvad disse „trykkende Omstændigheder“ ville sige, om f. Ex. vedkommende Enke har mange smaa Børn eller deslige, men derved skal jeg dog ikke opholde mig. Naar en Mand indgaaer Ægteskab og stifter Familie, maa det være hans egen Sag at sørge for, hvorledes denne Familie skal forsyrges, naar han dør, og vi have jo Anstalter, der sigte til at forskaffe en saadan Forsørgelse. Det har han maaskee ikke gjort, og der kan da i Betragtning af, at han har været Rigsdagsmand, være nogen Grund for Medlemmerne til, i Erindring om det Kammeratskabsforhold, hvori de have staaet til den Afbøde, ad privat Veie at søge at hjælpe dem, han har efterladt i trange Raar; men vi maae bestemt modsætte os, at vi kaste denne Byrde over paa Statskassen, som den paa ingen Maade kan paahvile.

Sage: Det var ikke om det sidstnævnte Punkt, jeg vilde ndtale mig, men efter Opfordring af det ærede Medlem vil jeg sige, at jeg hører til Mindretallet i denne Sag, da jeg troer, at det let vilde føre os til farlige Consequenter, om vi kom ind paa den Veie, her er

betraadt. Det var angaaende Forslaget Nr. 10, jeg vilde tillade mig at sige et Par Ord. Sagen er stillet væsentlig anderledes med Hensyn til Nyboders Skoler, end den stod for Udvalget efter den Erklæring, der nu blev afgiven af det ærede Medlem her i Forsamlingen, der tillige er Medlem af Kjøbenhavns Magistrat. Det synes mig klart, at vi ikke kunne være sikre paa, at der kan træffes en ny Overenskomst med Communen med Hensyn til Overtagelsen af Skolerne i dette Aar; men, naar det er Tilfældet, forstaaer jeg ikke ret den Maade, hvorpaa den høitærede Marineminister har stillet sig. Han siger nemlig: Jeg kan gjerne gaae ind paa Forslaget, og jeg skal ogsaa gjøre Alt for at gjennemføre det, men, dersom jeg ikke kan gjennemføre det, maa man finde sig i, at jeg bruger Pengene. Men det kan han ikke; naar Pengene ere tagne fra ham, saa har han ingen; han maa derfor stille sig anderledes i denne Sag. Han maa sige: Jeg giver den bestemte Erklæring om, at jeg skal gjøre mit meest Mulige for at faae en Overenskomst med Communen bragt tilveie, men sikkert er det ikke, at det kan skee, og i Tillid til denne Erklæring maa Thinget bevilge mig de Penge, som jeg har forlangt. Jeg troer, det er det eneste correcte Standpunkt. Jeg maa tilstaae, jeg har den allerførste Medfølelse med den høitærede Marineminister i det Stykke, og derfor hører jeg ogsaa til Mindretallet i Udvalget; thi jeg veed virkelig ikke, hvorledes han skal bære sig ad, naar han inden Sommer skal ordne denne Sag, og Communen gjør Vanfselighed. Man maa jo være forberedt paa, at den kan gjøre det, saa at det er umuligt at faae Overgangen realiseret; saa staaer han der, Penge har han ikke; Skolerne skulle gaae over til Communen, men Communen vil ikke tage dem, og han har ikke de nødvendige Midler til at fortsætte dem. Man kan sige, at han saa nok kan vente, at Rigsdagen vil være saa billig at give Pengene paa Tillægsbevilling, men det vilde jo være en aldeles usædvanlig Fremgangsmaade, naar man har strøget en Sum, vel vidende, at Vanfseligheder kunne møde, Vanfseligheder, som man slet ikke her kan ordne, ved Forhandlingerne med Kjøbenhavns Magistrat. Jeg skal derfor til-